

Amikor újra kinézett, a kutya ült vele szemben az üvegajtó túloldalán. Nyelve kilógott, szőre felborzolódott a szélben, nézte őt. A fiú megzavarodott, egy pillanatra különös képzelet támadt. Hátralépett, újra a szemét dörzsölte, mintha azt remélte volna, hogy a változás visszafelé is megtörténhet. A kutya izgatott farkcsóválással felállt, orrát az üveghez nyomta, mintha be akart volna keredzkedni. A fiú sarkon fordult, és mint aki menekül, felszaladt a lépcsőn.

R I G Ó K A T A

Azt kérdeztem, mik a terveid

Kristóf az ágyamon hasal. Pizsamában böngészik a laptopján, ha átnyúlok a félpár zoknik felett, elérem a meztelen talpát. Nagy, kérges férfitalp, már nem fér el a tenyeremben. Elhúzza, nem fekszik tovább, nem szól, pakol. Legalább a cipődet cseréld ki, mondom. A bőrcipőben menjél, a vásznat tedd a táskába, ott esni fog, nézd, itt a holnapi felhő a metponthun. Na jó, mondja, és kicseréli.

Megmutatta, hová megy majd. A térképre kattintott, ujjával elhúzta Magyarországot kelet felé, Ausztriát is utánalökte. A német határ után már lefelé tologatta a városokat, aztán megállt, zoomolt, és nyakon csípte a sárga google emberkét. Sokáig kalimpált szegény a levegőben, mielőtt zuhanni kezdett lefelé, be egy biciklitárolóba. Biciklik álltak a tető alatt és a tető körül, mögöttük lomb és egy darabka harsány, májusi fű látszott. Elindultunk egy nyílon az elmaszatolt fejű, arc nélküli diákok közt. A szociológia tanszéknél fordultunk vissza, ott május volt, mellette, az antropológia körül pedig tél.

Van egy kis tokája. Hallasz-e, hallak, mi az, amit eszel. Bögréből kanaliz, billeg a kép. Felhasadt tojássárga közletről, alatta paradicsom és zsülienre vágott répa meg valami tészta. Billenés, suhanás, más a fény, jól van, nincs tokája, csak a borosta erősebb az állán. Nyel, emelkedik és süllyed az ádámcsutka, olyan, mint az apjáié. Instant tészta tükörtojással, mondja, meg zacskós saláta, hogy megnyugodjál, Anya. Estéknént akciós itt lenn, az Albert Heijnben. Végre az egész arca a képen, tiszta apja. A göndör, barna haja is. A fiatal Áрпи szája szótagokat formál, darabos a hang, mit mondasz, nem értem. Ja, hogy a salátának mélytányér kéne, de csak bögréd van. Hát miért nem veszel már egy mélytányért magadnak, kisfiam. Kristóf csodálkozik, nem szoktam kisfiamnak hívni. Keresem a tekintetét, az arcát nézem, holott a fényes kamera-pöttyöt kellene a laptop tetején. Ha a kame-

rába nézek itt, a szemébe nézek ott, de akkor nem látom közben az arcát. Magamra pillantok a kicsi kockában. Idegen nő arca, az álla két oldalán barázda, mögöttük kezdenek már elkülönülni a nénis pofazacskók. Előrebillentem a laptop fedelét, így kevésbé látszanak. Most a karikák lettek mélyebbek a szeme alatt, tehát ezért kérdi Kristóf, hogy ugye jól vagy, Anya.

A párnát a fejem alá gyűröm, félig ülök, félig fekszem. A teraszajtó keretében nagyra nőtt, sötét bokrok, a fűvön kinn felejtett szék a hosszú árnyékával. Hátul a madárberkenye ágai már takarják a komposztálót. Fel fogok kelni újra. Visszafeküdni csak akkor lehet, ha előtte felkel az ember. Nyitom a hűtőt, hunyorgok a kiömlő, sárga lámpafénytől, megint itt az éjszakai farkasétvágy, ez bezzeg mindig megjön teleholdkor. Fagylaltoskanálról nyalom a gyümölcsjoghurtot. Kristóf most biztos alszik, nyugodtan lélegzik, beszívja az ottani levegőt, aztán kifújja. A zöld hálózsákjában fekszik, hanyatt. Ki kellett volna mosni, mielőtt elviszi.

Megyek, visszafekszem. Nullakettő huszonöt, a kijelző fénye pirosra színezi az öreg éjjeliszekrényt. Még Árpival vettük az Ecserin. Ugyanott árulták a mozaikot, azzal raktam ki a tetejét. Félelmetes ez a sok piszmogás, mondta Árpi. Áthajolt a vállam felett, úgy mondta a piszmogást, az sz-betű csiklandozta a fülemet, nevettem. Ha nem raknád őket olyan szorosan, hamarabb kész lennél. Nem bírom a tempódat, ezt már tizenöt évvel később kiabálta. A ruháit tuszkolta egy bőröndbe, és kiabált.

Nézd, ilyen. A kismacska a laptop fölé tartom. Csöpögtetem a szemét, már szépen javul, mondom, mintha magyarázkodnom kellene a csipás, tompa tekintete miatt. Nem is látszik a szeme, Anya, tartsd már meg rendesen, ne hagyd, hogy ficáncoljon. Ja, nem cirmos, teli szürke. Mit mondott az állatorvos, mennyi idő lehet. Hogyhogy csak úgy utánad jött. Most akkor megtartod, vagy elajándékozod. Anya, nem hallom, szakadozik a hang, távol vagyok a wifitől, aha, az egyetem parkjában. Látod, itt van mögöttem a biciklitároló. Ez meg Hans és Peter, hello, nice to meet you, integet két idegen srác, ez meg a Beni, most veled dolgozom a thai büfében. Csókolom, int egy szalmaszőke fiú. Röviden, mert Kristóf elmozdítja a telefont, megint a tisztás meg a fű látszik. Nem is tudtam, hogy az a Beni is kinn tanul. Sose találkoztam veled, idén haverkodtak össze még Pesten. Szóval, a macska utánam jött az utcán, nem hagyhattam ott. Várj, Anya, nem hallak, arrébb megyek. Vagy, tudod mit, este próbáljuk meg újra.

Mekkorát nőtt. Hogyhogy az a neve, hogy Macska. Szóval már vadászik a kis rohadék. Jól van, Anya, nem rohadék, ha szerinted ösztön. Itt csak szobamacskák vannak, dagadt mind, mozdulni alig bírnak. Kristóf nevet, és már negyedszer simít ki egy göndör tincset a szeméből, túl óvatos ez a mozdulat. Le kellene vágatni, mondja. Ha itthon lennél, levágnám neked, ezt nem mondom. A macska a lábamnak dörgölőzik, és nyávogva megindul a konyha felé, nem érti, miért nem állok fel én is. Itt csak ülnek az ablakban, meséli Kristóf, múltkor az egyik felágaskodott, és kapart. Néztem, hülye ez, hogy így, az üvegen keresztül akarja kiásni magát a szobából, és baromi nagyot estem. Nem biciklivel, boarddal. Ne

izgulj, csak a tenyeremet, de azt lezúztam rendesen. Nem mutatom. Tök mind-egy, majd meggyógyul. Most komolyan, miért olyan fontos, hogy megnézd. Na jó, tessék. Arca elé emeli a két tenyerét, egyikén horzsolás, a másik mintha közép-
pen megoldadt volna. Te, ez ennyire szörnyű, vagy csak a fény ilyen. Fordítsd el jobbra, még egy kicsit, most jó. Atyaég, ugye voltál orvosnál.

A macska beugrik az ablakon. Megtanulta, mikor nyikordul az ablak, mikor az ajtó, hiába határoztam el, hogy kerti lesz, télen fázott odakinn. Az íróasztalomra ül, a kezemet figyel, megszagolja a laptop érintőpadját. Kivételesen nem lép a billentyűzetre, de a képernyőt eltakarja, csak a felirat látszik, az alatta álldogáló, őszbajszú hentes meg a felesége eltűntek a macska mögött. A macskát leemelem, a hentes neve Mészáros József, vajon hány henteset hívhattak így a harmincas években. A fotót a helytörténeti múzeum tablótervére illeszttem. Betűtípust keresek, a régi cégtáblához illőt, hosszan válogatok a fontok közt. Túl sokféle van, megint döntenem kell. Mészárosék megöregedve állnak a bolt előtt, és várnak. Megnézem a mailjeimet, Kristóf írt, a tenyere gyógyul. Abszolválta a félévet, még statisztikából is átmentem, pedig az necces volt, írja. Gratulálok, válaszolom, és próbálok valami ideillő hangulatjelet találni. Ujjongani szeretnék, nem tudom a módját, beütök inkább még egy felkiáltójelet, utána meg azt, hogy ölelek. Rányitok a hírekre, a képernyőn Arial Blackkel szedett cím, gumikesztyűs kéz, az oldal alján kiterjesztett szárnyú denevér. Görgetek, a macska az ujjamat pofozza, egy másik cikk fejlécén locsolókocsi mos egy üres utcát. Megnyitom a messengert, ott Kristóf kérdezi, átment-e a videója. Küldd újra, írom vissza.

Álló téglalapon galériaágy fémváza, pattogzik róla a sötét festék. Az alsó keresztrudakon vállfák. Kristóf kockás inge ernyedtt, üres. Ott a vízálló dzseki, amit Árpí vett neki indulás előtt. Ha a kinti egyetemre is felvették, hadd menjen, kell a kihívás, mondta. Meg hogy nyámnyila alak lesz Kristófból, ha a kullancsok miatt nem viheti az erdőbe bivaolni. Mintha én tehetnék róla, hogy mindig félnék gyerek volt. Aztán csendes, nyurga kamasz lett, de mégsem esetlen. Mozdulatai pontosak, finomak, jellegzetesen kristófosak, bár, nem tudom, mit jelent az, hogy kristófos. Ennyim van, add oda neki, mondta Árpí, mikor beállított egy borítékkal meg a dzsekivel. Ott lóg a vállfán, az ujjá leér az íróasztalig. Mellette könyvkupac, aztán egy marék zsebszemét, utána rögtön az ablak. Kinn ágak, alattuk valami áruház, már nem az, ahol esténként akciós a saláta. Három keskeny ablakszárny után a fal közlől. Fordul a kamera, most az ajtót veszi, aztán a sarokban egy polcot. Körbeértünk a galériaágy kopott fémlábáig. A film leáll, újraindítom. Csupas az egyik fal, különben nem lehetne eljágni a galériaágy mellett. Kristóf nemrég vette használtan, nem mondta, hogy dupla széles. Ez a gyerek alig mesél valamit. Újranézem a filmet, lenn vízszintes vonal halad, a bal sarokból harminché másodperc alatt ér a jobb sarokba.

Nem értem, hogyan javulhat meg két szezon közt egy ócska cipő. Bekötöm, és a fűzőről végre felismerem, ez nem a kerti, hanem az utcai. Ősszel hordtam utoljára, bakancsot pedig egy hete, azóta csak papucsot. Metszem a madárberkenyét, potyognak róla az összeaszott, narancsszínű bogycok. Erőteljesen nő, elnyomja a

labdarózsát, az távolabb van a komposzthalomtól, nem tudja alábújtatni a gyökereit. A szomszéd kertben veréb csiripel, egy másik valahonnan a távolból felel neki. Szokatlanul tisztán hallatszik, hiányzik a háttérmoraj, a Szentmihályi útról beszűrődő forgalom motorzaja. A fagyalbokor alatt ott a macska, hegyezi a fülét, hallgatja a verebet meg a kerti olló fémes csattogását. A veréb átszáll a fagyalra, nem vette észre a mozdulatlaná dermedt macskát.

Az egyetem még működik, a büfé is, de Affan nem tudja, meddig. Vagy meddig lesz szüksége kisegítőre. A napi új esetszámtól függ. Kristóf a kamerától távolabb ül. Az arca tiszta Áрпи, testalkata a Karcsiéra hasonlít. Karcsi a nagybátyám, anyám albumában egy kép. Vonat ütötte el, mondja anyám, pedig csak húszéves volt szegény. Szerencsétlen baleset, fúzi hozzá, és lapoz.

Affan nem tudja, ismétli Kristóf. Négyzetbe foglalt portrém ül a vállán, és ijedt tekintettel bólogat. Mutasd a tenyered, nahát, mennyire vékony, zsenge rajta az új bőr. Jó, hogy kaptál rá antibiotikumot. Mit tudsz, mi lesz most. Ha bezár az egyetem, hadarja, közben lefagy a kép, és úgy marad fennakadt szemmel, tártott szájjal, akkor a lakótársaim lehet, hogy otthon töltik a szemesztert. Online oktatás lesz, magyarázza, de már a hangja is torz, szakadozó. Nem tud róla, a barátairól mesél. Hans Kölnben él, Peter Antwerpenben. Azt mondd, hogy veled mi lesz, Kristóf. Péternek és Hansnak mázlija van, nem távolság. Beni anyja tiszta para, kijárási tilalommal jön neki folyton. Gyere haza, gyere haza, nyüszíténém, de lenémítom, mintha ez a hang nem is az enyém volna. Kristóf, hallasz-e. Azt kérdeztem, mik a terveid.

A halom tetejét, a száraz ágdarabokat oldalra túrom. A gereblye foga egy réteggel lejjebb beleragad a tavalyi utolsó fűnyesedékbe, és nem mozdul, vékony gallyak közé ragadt, azok meg egymásba. Ásót hozok inkább, és mint egy tortát, felvágom a tömböt. Gőzölögve megnyílik, ászkák menekülnek, leomlik a szelet, mögötte zöld, okker és barna, lefelé sötétül csíkozás. Göröngyök hullanak, mélybordó, méltatlankodó gilisztacsokor marad hirtelen védtelenül, lejjebb a fém-vágta metszet szélén fehér pajorok lüktetnek. Felettem meggyvirágok, közöttük egy darabka égbolt. Egyik virág mögül apró repülőgép bukkan elő, hang nélkül szeli át a kék foltot. A jövő héten ilyenkor a reptéren leszek már. Rákospalotán akkor kell buszra ülnöm, amikor Kristóf gépe felszáll. Az érkezési oldalon először a kiskamaszokat figyelem majd, aztán észbe kapok, és a fiatal férfiak közt keresgélek tovább.

Szitába szórom a komposztot, üres csigaházak, ágdarabok közt egy kövér pajor is tekereg, feszes, túltöltött vízestömlő. Megszólal a mobil a zsebemben. Cseng és zörög, a combomat csiklandozza. Törölték a járatomat, Anya. Ne izgulj, a jegy árát később felhasználhatom. Nem tudom, mikor. Igen, a büfé működik, Affan azt mondja, jövő héttől tilos lesz a helyben fogyasztás, teljesen átállunk kiszállításra. Futárok mindenképp kellene majd neki. Különben is, tudod, elkezdtem falat mászni, most vettünk új bérletet. Ja, igen, a Benivel. Kristóf harogva beszél, lelkesen, mint egy fekete-fehér híradó narrátora. Viszket a szemem, a csuklómmal dörzsölöm, szorítom a telefont, kezemről pereg az érett komposzt.

Reggel leülök a géphez. Kristóf üzent, megnyitom, integető macska-matrica, semmi más. Nincs új munkám, rámegeyek Kristóf Facebook-oldalára. Alig posztol, mások kívánnak neki boldog születésnapot, egy görgetés, és már a tavalyiak látszanak. Százhetvenkét ismerőse van. Néhány idegen és sok itthoni, régi. Itt a Beni is. Ja, nem, ez még az a kis kövér gyerek az általánosból. Benivel sosem találkoztam, Kristóf nem hívta el hozzánk. Beírom a keresőbe, ő lesz az. Szalmasárga haja a bal szemébe hullik, a másikkal mélyen a kamerába néz. Haja gondosan ápolt, felemásra vágott, az arca nem borostás, a nyaka is csupasz. Beni meztelen vállán hófehér a bőr. Mögötte ott a galériaágy lába, pattogzik róla a szürke festék. A kép alatt kommentek, Hans szerint yummy.

Hansra kattintok, aztán a képeire. A sor elején dimbes-dombos táj, utána végre emberek. Két srác a sötétben, egymáshoz simuló arcukat tűzijáték világítja meg, tortába szúrt, szikrázó henger. Lapozok, már villanyt gyújtottak, mögöttük fiúcsoport áll, ujjakkal egyest mutatnak, ketten arcuk elé tartott kézzel integetnek. A hajuk tisztán látszik, egyiké göndör, a másiké szalmaszőke. A göndör fiún Kristóf kockás inge, derekán Beni keze. Az ő keze Beni derekán. Szabad kezükkel intenek, az arcukat takarják, Kristóf tenyerén nagy, fehér tapasz.

Összeillesztem a két tenyerem. Nyugodt, szimmetrikus kéztartás. Szétnyitom, megnyomom a szappanadagolót, és énekelni kezdek. Happy birthday to you, kezeimen fehér habot növesztek, aztán egymásra teszem őket, kézhátat mosok tenyérrel, ujjközőket ujjközőkkel. Újrakezdem a dalt, belekapaszkodom a saját kezembe, mintha magammal szkanderoznék. Csúsztatom egyik tenyeremet a másikon előre és hátra. Happy birthday, fogok bele megint. Lassan, ünnepélyesen énekelve ez a dal soronként öt másodperc, négyszer öt az húsz, annyi az előírás. Mindjárt lejár, az utolsó sor végén, a you után.